

F. Chopin

STUDII

Pian solo

GRAFOART

PREFAȚĂ

Studiile pentru pian solo de Frédéric Chopin reprezintă baza unui sistem tehnic revoluționar și radical pentru vremea în care au apărut. Ele constituie unele dintre cele mai provocatoare și expresive piese ale repertoriului pianistic, motiv pentru care sunt interpretate des chiar în recitaluri.

Cele **12 studii op. 10** din această serie au fost scrise când Chopin avea între 19 și 23 de ani. În ciuda vârstei, sunt realizate cu seriozitate, punându-i la încercare chiar și pe profesioniști.

Studiul op. 10, nr. 1 în *do major* este compus în 1829 și publicat în 1833 în Franța, Germania și Anglia, fiind primul din ciclul de Studii op. 10. Prezintă un discurs muzical bogat, bazat pe arpegii la mâna dreapta.

Studiul op. 10, nr. 2 în *la minor* este un studiu de factură tehnică. A fost compus în 1829 și publicat în 1833 în Franța, Germania și Anglia. Acest studiu este un exercițiu pentru dezvoltarea independenței degetelor de la mâna dreaptă prin interpretarea rapidă de game cromatice cu degetele trei, patru și cinci de la mâna dreaptă, în timp ce cu celelalte degete de la mâna dreaptă și cu mâna stângă se realizează un acompaniament în acorduri. Muzicologul Hugo Leichtentritt (1874-1951) l-a numit *moto perpetuo*.

Studiul op. 10, nr. 3 în *mi major* pentru pian solo a fost compus în 1832 și publicat în 1833. Este un studiu lent, cantabil, cu pasaje polifonice și legato. Însuși Chopin spunea că are cea mai frumoasă melodie, devenind cunoscut prin numeroase aranjamente.

Studiul op. 10, nr. 4 în *do diez minor* a fost compus în 1830 și publicat în 1833. Este un studiu în mișcare rapidă, cu o linie melodică plină de impetuositate intonată alternativ de cele două mâini. Ca majoritatea studiilor de Chopin, aceasta este în forma A-B-A, deși secțiunea mediană - B - nu este contrastantă și independentă ca într-un trio. Întreaga piesă este alcătuită pe succesiunea rapidă de șaisprezecimi care debutează cu un accent sforzando, desfășoară un crescendo și se încheie rapid într-un climax în fortissimo.

Studiul op. 10, nr. 5 în *sol bemol major* este caracterizat printr-o figurație de triolete cântată la mâna dreaptă exclusiv pe clapele negre. Această strălucită figurație melodică este acompaniată de arpegii staccato și octave la mâna stângă.

Studiul op. 10, nr. 6 în *mi bemol minor* este un studiu publicat în 1833. Scriitura în tempo andante, în șase optimi și *con molto espressione* solicită o interpretare mai cursivă decât alte studii similare. Aici accentul se pune pe expresivitate și pe structura melodică cromatică, precum și pe textura polifonică.

Studiul op. 10, nr. 7 în *do major* este un studiu tehnic pentru pian solo. Tempo-ul *vivace* conferă o interpretare rapidă.

Studiul op. 10, nr. 8 în *fa major* este un studiu tehnic care apare ca o continuare la studiul nr. 7, fiind, în același timp, și o lucrare de factură contrapunctică. Studiul urmărește sporirea agilității mâinii drepte, fiind extrem de rapid. Studiul se încheie cu arpegii în fortissimo.

Studiul op. 10, nr. 9 în *fa minor*, compus în 1829, este cunoscut ca un studiu ușor pentru mâna stângă, urmărind flexibilitatea încheieturii și a degetelor.

Studiul op. 10, nr. 10 în *la bemol major* este un studiu tehnic, ce pune accent pe viteza interpretului demonstrată prin formule de același tip, variate prin schimbări de accent și tușeu.

Studiul op. 10, nr. 11 în *mi bemol major* atinge un mare grad de dificultate în realizarea acordurilor arpegiate în extensie. De asemenea, studiul este cunoscut pentru armoniile cromatice îndrăznețe pentru acea vreme.

Studiul op. 10, nr. 12 în *do minor*, cunoscut și sub numele de *Studiu revoluționar* sau *Studiu pentru bombardamentul din Varșovia*, a fost compus în jurul anului 1831 și a fost dedicat *à son ami Franz Lisz*. Sfârșitul acestui studiu amintește de ultima sonată a lui Beethoven, scrisă în aceeași tonalitate.

Studiile op. 25

Studiul op. 25, nr. 1 în *la bemol major* este o lucrare compusă de Frederic Chopin în 1836. Conține arpegii rapide și numeroase modulații. Linia melodică redată cu mâna dreaptă e însoțită de linia basului, acompaniamentul este alcătuit din figurația armonică interioară realizată de ambele mâini, în majoritate în triolete de șaisprezecimi. Din când în când mâna stângă cântă diviziuni ritmice diferite. Melodia principală este alcătuită din primul sunet al fiecărei formule de sextolet cântată de mâna dreaptă, sunete ce trebuie subliniate.

Studiul op. 25, nr. 2 în *fa minor* este un studiu tehnic bazat pe poliritmia rezultată din suprapunerea trioletelor de optimi de la mâna dreaptă cu triolete de pătrimi la mâna stângă.

Studiul op. 25, nr. 3 în *fa major* este un studiu cu un stil „galopant”. Interpretul trebuie să atingă patru voci diferite.

Studiul op. 25, nr. 4 în *la minor* prezintă o tehnică de acorduri în *staccato pe contratimp* în opoziție cu basul pe timp. De cele mai multe ori, interpretul trebuie să mențină nota acută de la mâna stângă în legato în timp ce restul de note sunt interpretate la aceeași mână în *staccato*, interpretare care presupune ca sunetele cântate cu degetul 5 de la mâna dreaptă să fie subliniate. Finalul se desfășoară în tempo lent și în pianissimo, în contrast cu restul piesei.

Studiul op. 25, nr. 5 în *mi minor* este un studiu tehnic. Compus în 1837, acest studiu conține secunde mici repetate, care produc o ușoară disonanță.

Studiul op. 25, nr. 6 în *sol diez minor* este un studiu tehnic bazat pe note duble în terțe la mâna dreaptă, cântate în tempo rapid. La un anumit punct amândouă mâinile cântă pe *a treia scară cromatică*.

Studiul op. 25, nr. 7 în *do bemol minor* este un studiu compus în 1834. Diferit în ambianța generală a virtuozității tehnice a lui Chopin, acest studiu se concentrează pe o expresivitate și o frazare rafinată, în principal pentru mâna stângă.

Studiul op. 25, nr. 8 este în *re bemol major*.

Studiul op. 25, nr. 9 în *sol bemol major* este un studiu care alternează modalitățile de atac *staccato-marcato*. Linia melodică se desprinde din succesiunea de octave, care implică o anumită agilitate.

Studiul op. 25, nr. 10 în *si minor* este un studiu tehnic compus în 1835. Acest studiu prezintă trăsături unice în cadrul ciclului, inclusiv o formă tipărită distinctivă. Prima temă este reprezentată ca o succesiune rapidă de triolete cântată în tempo Allegro.

Studiul op. 25, nr. 11 în *la minor*, compus în 1836, este util pentru dezvoltarea virtuozității, un exercițiu esențial pentru concertul de pian. Are o introducere lentă. Tema principală cuprinde cascade tumultoase de sextolete în șaisprezecimi la mâna dreaptă suprapuse unei teme melodice figurate la mâna stângă, fiind un studiu epic pentru agilitatea mâinii drepte și pentru flexibilitatea mâinii stângi.

Studiul op. 25, nr. 12 în *do minor* este ultimul studiu din acest ciclu, dedicat *à Madame la Comtesse d'Agoult*, fiind publicat în 1837. Prezintă o serie de fluctuații de arpegii în *do minor*.

Trois nouvelles études au fost scrise ca o contribuție la *Méthode des méthodes de piano*, o carte de exerciții pentru pian de Ignaz Moscheles și François-Joseph Fétis. Aceste studii au fost mai puțin remarcabile comparativ cu studiile din op. 10 și 25, dar poartă amprenta stilului chopinian prin echilibrul armonic și al formei.